

22 Μαΐου, 1996

[ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ/στής]

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΑΦΟΡΩΣΙ ΤΟΝ VLADIMIR PETROV,
ΑΠΟ ΤΗ ΡΩΣΣΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ,

ΚΑΙ

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΑΦΟΡΩΣΙ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΙΝ ΤΟΥ ΑΝΩΤΕΡΩ ΔΙΑ ΕΚΔΟΣΙΝ
ΕΝΤΑΛΜΑΤΟΣ HABEAS CORPUS AD SUBJICIENDUM,

ΚΑΙ

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΑΦΟΡΩΣΙ ΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ ΚΕΝΤΡΙΚΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΦΑΣΗ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΛΑΡΝΑΚΑΣ
Η ΟΠΟΙΑ ΕΞΕΔΟΘΗ ΣΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΕΚΔΟΣΗΣ 7/95.

(Αίτηση Αρ. 75/96)

Προνομακά εντάλματα — Habeas corpus — Αίτηση για έκδοση εντάλματος habeas corpus προς απελευθέρωση προφυλακισθέντα μετά από διάταγμα έκδοσής του.

- 5 Φυγόδοικοι — Έκδοση Ρώσου φυγοδίκου — Εφαρμογής τυγχάνει ο Κυρωτικός της Συνθήκης μεταξύ της Κυπριακής Δημοκρατίας και της Ένωσης Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών για Παροχή Νομικής Συνδρομής σε Θέματα Αστικού και Ποινικού Δικαίου Νόμος του 1986 (Ν. 172/86) και για τα θέματα της εξουσιοδότησης καθώς και του δικαιώματος για αίτηση habeas corpus και της κοινοποίησης στον Υπουργό που προβλέπονται από τα Άρθρα 7(1) και 10(1) του περί Εκδόσεως Φυγοδικών Νόμου του 1970 (Ν. 97/70) ο νόμος αυτός.

- 15 Φυγόδοικος — Έκδοση Ρώσου φυγοδίκου — Δεν απαιτείται απόδειξη ενοχής του προς έκδοση για το αδίκημα για το οποίο ζητείται.

Εναντίον του αιτητή εκδόθηκε διάταγμα έκδοσής του στη Ρωσική Ομοσπονδία ώστε να διωχθεί για το αδίκημα της εσκεμμένης αποφυγής τελωνειακών φόρων και προφυλακίστηκε.

20

Ο αιτητής ζήτησε την έκδοση εντάλματος habeas corpus ώστε να αποφυλακιστεί. Οι λόγοι επικεντρώθηκαν στην εισήγηση ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο ενήργησε καθ' υπέρβαση καιμή κατάχρηση εξουσίας

καιή με δικαστική πλάνη. Συγκεκριμένα, εισηγήθηκε ότι ενώ το Δικαστήριο στην απόφασή του ανέφερε ότι δεν αξιολόγησε καμιά μαρτυρία σε άλλο σημείο της, περιέγραψε τους μάρτυρες των καθ' ων η αίτηση σαν μάρτυρες της αλήθειας. Επίσης, ότι κατά νομική πλάνη κατέληξε ότι δεν ήταν απαραίτητο να επισυνάπτεται στην αίτηση ούτε να προσκομίζεται κατά την ακροαματική διαδικασία μαρτυρία για την ενοχή του προσώπου του οποίου επιζητείται η έκδοση. 5

Αποφασίστηκε ότι:

- (1) Το Άρθρο 42 του Κυρωτικού της Συνθήκης μεταξύ της Κυπριακής Δημοκρατίας και της Ένωσης Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών για Παροχή Νομικής Συνδρομής σε Θέματα Αστικού και Ποινικού Δικαίου Νόμου του 1986 Ν. 172/86, το οποίο αναφέρει τι στοιχεία πρέπει να περιέχει η αίτηση της αιτούσας χώρας για έκδοση φυγοδίκου, δεν περιλαμβάνει την προσκόμιση μαρτυρίας ενοχής του και συνεπώς ορθά το πρωτόδικο Δικαστήριο κατέληξε πως δεν ήταν αναγκαία η προσκόμιση μαρτυρίας ενοχής του αιτητή. 10
- (2) Ο χαρακτηρισμός των μαρτύρων των καθ' ων η αίτηση ως μαρτύρων αληθείας καθώς και η μη αξιολόγηση της μαρτυρίας από το Δικαστήριο περί μη ενοχής του αιτητή δεν ήταν σφάλμα γιατί σύμφωνα με το Ν. 172/86 δεν είναι αναγκαία. 15
- (3) Η απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου, ότι τύγχανε εφαρμογής ο Ν. 172/86, εκτός του θέματος της εξουσιοδότησης, του δικαιώματος για αίτηση habeas corpus και της κοινοποίησης στον Υπουργό που προνοούνται από τον περί Εκδόσεως Φυγοδίκων Νόμο του 1970 (Ν. 97/70) Άρθρο 7(1) και 10(1) και η εφαρμογή τους, ήταν ορθή. 20
- (4) Το πρωτόδικο Δικαστήριο έλαβε υπόψη του όλα εκείνα τα στοιχεία που έπρεπε να λάβει, εφάρμοσε ορθά το νόμο και κατέληξε σε ορθά συμπεράσματα χωρίς πλάνη ή υπέρβαση εξουσίας. 25

Η αίτηση απορρίφθηκε με έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

In Re Aladin Fathi El-Bustani (1991) 1 A.A.Δ. 736,

In Re Hachem (1992) 1 A.A.Δ. 191,

In Re Mutke (1982) 1 C.L.R. 922.

Αίτηση.

- 5 Αίτηση με την οποία ο αιτητής ζητά την έκδοση εντάλματος habeas corpus για την απελευθέρωσή του από προφυλάκιση στις Κεντρικές Φυλακές μετά από διάταγμα του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λάρνσακας (Λιάτσος, Ε.Δ.) ημερομηνίας 29.4.96.
- 10 *N. Κληρίδης*, για τον Αιτητή.
- Ε. Λοιζίδου*, Δικηγόρος της Δημοκρατίας Α, για τον Καθ' ου η αίτηση.
- 15 ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Ο Vladimir Petrov από τη Ρωσική Ομοσπονδία, με την παρούσα αίτησή του ζητά την έκδοση εντάλματος Habeas Corpus για την απελευθέρωσή του από την προφυλάκισή του στις Κεντρικές Φυλακές μετά από διάταγμα ημερ. 29.4.96, του Επαρχιακού Δικαστηρίου
- 20 Λάρνσακας, για την έκδοση του στη Ρωσική Ομοσπονδία, για να διαχθεί ποινικά.
- Το αδίκημα για το οποίο κατηγορείται είναι εκείνο της εσκεμμένης αποφυγής πληρωμής τελωνειακών φόρων σε ιδιαίτερα μεγάλες διαστάσεις, κατά παράβαση της παρ. 2 του Άρθρου 162-6 του Ποινικού Κώδικα της Ρωσικής Ομοσπονδίας.
- 25 Από την έκθεση γεγονότων της αιτούσας χώρας, ο Υπουργός Δικαιοσύνης και Δημοσίας Τάξεως ετοίμασε την Εξουσιοδότηση προς Έναρξη της Διαδικασίας της Εκδόσεως (Τεχνήριο 2), στην οποία αναφέρονται, μεταξύ άλλων, και τα ακόλουθα γεγονότα και αδικήματα, σύμφωνα με την Κυπριακή Νομοθεσία, που αφορούν τον αιτητή:
- 35 “Κατά ή περί τον Ιούνιο του 1994 αγόρασε και εισήξε στη Ρωσία 8 αυτοκίνητα τα οποία δήλωσε ότι θα επανεξήγαγε μέχρι τον Ιούνιο 1995 με αποτέλεσμα να πληρώσει μειωμένο δασμό. Τον Δεκέμβριο του 1994 και Ιανουάριο του 1995 έκαμε τα απαραίτητα έγγραφα στα τελωνεία για την επανεξαγωγή των πιο πάνω αυτοκινήτων. Αντί να τα επανεξάξει όμως με τη συμμετοχή
- 40 εικονικών/μη εξακριβωμένων προσώπων και με πλαστές τελωνειακές δηλώσεις τον Σεπτέμβριο 1994 τα ενέγραψε στη Ρωσία και ύστερα τα πώλησε χωρίς να καταβάλει οφειλόμενο δασμό πέραν των 642.000.000 εκ. ρουβλιών.

Οι πιο πάνω πράξεις αποτελούν παράβαση των πιο κάτω προνοιών της Κυπριακής Νομοθεσίας:

1. Άρθρο 188(1) και (3) του περί Τελωνείων και Φόρων Καταναλώσεων Νόμου του 1967 (Ν. 82/67) (αναληθείς δηλώσεις σε έγγραφα) 5
2. Άρθρο 189 του Ν. 82/67 (πλαστογράφηση εγγράφων)
3. Άρθρο 191(1)(β) του Ν. 82/67 (δόλια αποφυγή πληρωμής δασμού) 10
4. Άρθρο 158 του Ν. 82/67 (παράβαση όρων) και Άρθρο 192Α του Ν. 82/67 όπως τροποποιήθηκε με το Ν. 45/73 15
5. Άρθρα 331, 333, 334, 335 του Ποινικού Κώδικα Κεφ. 154 (πλαστογραφία).”

Οι λόγοι για τους οποίους επιδιώκεται η απόλυση του αιτητή επικεντρώνονται στην εισήγηση ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο ενέργησε καθ' υπέρβαση και/ή κατάχρηση εξουσίας και/ή με δικαστική πλάνη. Οι εισηγήσεις αυτές αποτελούν και τους λόγους πάνω στους οποίους στηρίζεται η υπό κρίση αίτηση και διατυπώνονται στην ένορκη δήλωση του αιτητή που υποστηρίζει την αίτηση. Με τους λόγους αυτούς όπως επεξηγούνται στην ένορκη δήλωση του αιτητή, θα ασχοληθώ στην συνέχεια. 25

Ο δικηγόρος του αιτητή στο στάδιο της αγόρευσής του ενώπιόν μου, απέσυρε μέρος του πρώτου λόγου που αφορούσε τον ισχυρισμό ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο έλαβε υπόψη του και αξιολόγησε σαν μαρτυρία ουσίας την μαρτυρία των μαρτύρων των καθ'ων η αίτηση που δόθηκε στο στάδιο της προσωρινής προφυλάκισης του αιτητή, πριν από την έναρξη της διαδικασίας έκδοσής του. 30

Το άλλο μέρος του λόγου αυτού που διατυπώνεται στην παράγραφο 1(α) της ένορκης δήλωσης του αιτητή, αφορά τον ισχυρισμό, ότι ενώ το πρωτόδικο Δικαστήριο ανέφερε στη σελ. 20 της απόφασής του ότι δεν αξιολόγησε τη μαρτυρία κανενός μάρτυρα, εντούτοις σε άλλο στάδιο της απόφασης περιέγραψε τους μάρτυρες των καθ'ων η αίτηση σαν μάρτυρες της αλήθειας. 40

Το πρωτόδικο Δικαστήριο στις σελ. 20 και 21 αναφέρει τα ακόλουθα:

“Ενόψει των προαναφερομένων δεν θεωρώ σκόπιμο να προβώ σε οριστικά ευρήματα αξιοπιστίας των μαρτύρων. Είναι αρκετό να πω ότι όλοι οι μάρτυρες των αιτητών μου έδωσαν την εντύπωση μαρτύρων της αλήθειας. Ο Καθ’ ου η Αίτηση και οι μάρτυρες του προσπάθησαν με τη μαρτυρία τους να δείξουν ότι ο Καθ’ ου η αίτηση δεν διέπραξε στη Ρωσσία τα αδικήματα για τα οποία ζητείται η έκδοσή του. Δεν τίθεται ζήτημα αξιολόγησης αυτής της μαρτυρίας. Εφόσον οι αιτητές, σύμφωνα με το Άρθρο 42(3) του Νόμου 172/86, δεν προσκόμισαν “μαρτυρία για την ενοχή” του Καθ’ ου η Αίτηση, άλλη από τα δικαιολογητικά στοιχεία που υποστηρίζουν την αίτηση, σύμφωνα με το Άρθρο 42(1) και (2) του Νόμου 172/86, δεν θεωρώ σκόπιμο να προβώ σε οριστικά ευρήματα αξιοπιστίας της μαρτυρίας του Καθ’ ου η αίτηση και των μαρτύρων του. Σύμφωνα με το γράμμα και το πνεύμα του Νόμου 172/86 και ιδιαίτερα των Αρθρων 37 και 42, η μαρτυρία για την ενοχή του προσώπου, του οποίου ζητείται η έκδοση, δίδεται και αξιολογείται, ενώπιον του Δικαστηρίου της Αιτήτριας Χώρας, εφόσον η αίτηση εγκριθεί και ο Καθ’ ου η Αίτηση εκδοθεί σ’ αυτή.”

20 Για να απαντηθεί ο λόγος αυτός θα πρέπει να εξεταστεί μαζί με το λόγο 1(β) της ένορκης δήλωσης του αιτητή, γιατί με αυτό τον τρόπο θα διαφανεί το όλο σκεπτικό του πρωτόδικου Δικαστηρίου πάνω στα θέματα που τίγονται με τους λόγους αυτούς. Ο λόγος 1(β) 25 διατυπώνεται ως ακολούθως:

“β) Το Δικαστήριο ενήργησε κατόπιν έκδηλης Δικαστικής πλάνης και καθ’ υπέρβασιν και/ή κατάχρησιν εξουσίας καθ’ ότι έκρινε Δικαστικά ότι ουδεμία μαρτυρία ήταν απαραίτητη να προσαχθεί προς υποστήριξη της Αίτησης έκδοσής μου (ίδη σελίς 18 της απόφασης Τεκμ. 1).

35 Περαιτέρω το Δικαστήριο ενήργησε παράνομα και Αντισυνταγματικά καθ’ ότι δεν εξέτασε κατά πόσον οι καθ’ ων η αίτηση, προσήξαν μαρτυριαν αποδεκτήν με βάση την Κυπριακήν Νομοθεσίαν, και αρκέστηκε να ικανοποιηθεί Δικαστικά ότι οι καθ’ ων η Αίτηση πληρούσαν τις προϋποθέσεις του Α. 42 του Ν. 172/86 (σελίς 18 και 19 της Απόφασης Τεκμ. 1).”

40 Το πρωτόδικο Δικαστήριο στην απόφασή του αναφέρεται σε διάφορες πρόνοιες του Περί Εκδόσεως Φυγοδίκων Νόμου του 1970 (Ν. 97/70) και του Κυρωτικού της Συνθήκης μεταξύ της Κυπριακής Δημοκρατίας και της Ένωσης Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών για Παροχή Νομικής Συνδρομής σε Θέματα Αστικού και Ποι-

νικού Δικαίου Νόμου του 1986 (Ν. 172/86) και προβαίνει σε σύγκριση. Από τη σύγκριση αυτή διαπιστώνει ότι υπάρχουν διαφορές ως προς τα αδικήματα για τα οποία χωρεί έκδοση όσο και ως προς τη διαδικασία έκδοσης. (Βλ. Άρθρα 5 και 9 του Ν. 97/70 και Άρθρα 37 και 42 του Ν. 172/86). Ακολούθως αναφέρεται στο Άρθρο 169 του Συντάγματος και στις σελ. 14 και 15 της απόφασης αναφέρει τα ακόλουθα:

“Κρίνω ότι εφόσον η υπό εξέταση αίτηση υποβλήθηκε με βάση τη διμερή Συνθήκη, που κυρώθηκε με το Νόμο 172/86, δύναμει του Άρθρου 169 του Συντάγματος, οπουδήποτε υπάρχει διαφορά μεταξύ των Νόμων 172/86 και 97/70, υπερισχύουν οι πρόνοιες του Νόμου 172/86 και επομένως η αίτηση θα πρέπει να κριθεί, ως προς την ουσία, με βάση τις πρόνοιες του Νόμου 172/86. Επιπρόσθετα παρατηρώ ότι ο Νόμος 172/86 είναι μεταγενέστερος του Νόμου 97/70 και εξειδικευμένος, επομένως και γι’ αυτό το λόγο (εκτός από το λόγο ότι είναι νόμος κυρωτικός διμερούς συνθήκης, που με βάση το Άρθρο 169 του συντάγματος έχει αυξημένη ισχύ έναντι οποιουδήποτε ημεδαπού νόμου), θεωρώ ότι η ουσία της αίτησης, πρέπει να κριθεί με βάση τις πρόνοιες του Νόμου 172/86. Αναφορικά με διαδικαστικά θέματα, όπως η εξουσιοδότηση, που προνοείται από το Άρθρο 7(1) του Νόμου 97/70 και το δικαίωμα για αίτηση για Habeas Corpus και η κοινοποίηση στον Υπουργό που προνοούνται από το Άρθρο 10(1) του Νόμου 97/70, για τα οποία δεν υπάρχει οποιαδήποτε αντίστοιχη πρόνοια στο Νόμο 172/86, χωρίς να αποφασίζω οριστικά το θέμα, θα θεωρήσω, για τους σκοπούς της παρούσας αίτησης, ότι ισχύουν οι προαναφερόμενες διαδικαστικές πρόνοιες του Νόμου 97/70.”

Ακόμα το πρωτόδικο Δικαστήριο εξετάζει την αίτηση με βάση το Άρθρο 42 του Ν. 172/86 και αναφέρεται στο περιεχόμενό της και το περιεχόμενο των εγγράφων που επισυνάφθηκαν σε αυτή και διαπιστώνει ότι στην αίτηση δεν επισυνάφθηκε μαρτυρία προς απόδειξη της ενοχής του αιτητή και αποφαινεται ότι τούτο είναι σύμφωνο με την παράγραφο 3 του Άρθρου 42 του Ν. 172/86 που αναφέρει τα εξής:

“42(3) Το αιτούν Συμβαλλόμενο Μέρος δεν έχει υποχρέωση να επισυνάψει στην αίτησή του τη μαρτυρία για την ενοχή του προσώπου του οποίου επιζητείται η έκδοση.”

Τέλος το πρωτόδικο Δικαστήριο στις σελ. 17 και 18 αναφέρει:

5 “Ο ευπαίδευτος συνήγορος του Καθ’ ου η Αίτηση υπέβαλε ότι
 να μεν η Αιτήτρια χώρα δεν είχε υποχρέωση να επισυνάψει στην
 αίτηση τη μαρτυρία εναντίον του καθ’ου η αίτηση, αλλά αυτή η
 μαρτυρία θα έπρεπε να παρουσιαστεί στο Δικαστήριο, σύμφωνα
 10 με τον Κυπριακόν Περί Αποδείξεως Νόμο, κατά την ακροαματι-
 κή διαδικασία που έγινε αναφορικά με την αίτηση έκδοσης. Δεν
 μπορώ να συμφωνήσω με αυτή τη θέση. Εφόσον το Άρθρον 42(3)
 του Νόμου 172/86 ρητώς προνοεί ότι δεν είναι απαραίτητη η επι-
 σύναψη της μαρτυρίας με την οποία αποδεικνύεται η ενοχή του
 15 προσώπου του οποίου ζητείται η έκδοση, δεν μπορώ να θεωρη-
 σω ότι κατά την ακροαματική διαδικασία, η Αιτήτρια χώρα θα
 πρέπει να προσκομίσει και να παρουσιάσει στο Δικαστήριο τη
 μαρτυρία της που δείχνει την ενοχή του Καθ’ ου η αίτηση και μά-
 λιστα με αποδεκτό, σύμφωνα με τον Κυπριακό περί Αποδείξεως
 20 Νόμο, τρόπο. Αν έτσι ερμηνευόταν το Άρθρο 42(3) του Νόμου
 172/86, τότε κατά την κρίση μου θα έπρεπε να γίνεται πρώτα δί-
 κη στην Κύπρο, να καταδεικνύεται η ενοχή του Καθ’ ου η αίτη-
 ση και μετά να αποστέλλεται στη Ρωσία για να δικαστεί και πά-
 λι για τα ίδια αδικήματα. Τέτοια ερμηνεία θεωρώ ότι θα ήταν πα-
 ράλογη και εν πάση περιπτώσει δεν επιβάλλεται από το λεκτικό
 του Άρθρου 42 του Νόμου 172/86. Ούτε και με βάση το Άρθρο
 25 9(5)(α) του Νόμου 97/70 (σύμφωνα με το οποίον, το κριτήριο είναι
 εκείνο που καθορίζεται από το Άρθρον 94 του Κεφ. 155), δεν
 χρειάζεται να παρουσιαστεί η μαρτυρία “για την ενοχή” του προ-
 σώπου του οποίου ζητείται η έκδοση, αλλά είναι αρκετό αν από
 τη μαρτυρία εγείρεται μόνο τεκμήριον ενοχής εναντίον του
 30 Καθ’ου η αίτηση. Με βάση το λεκτικό του Άρθρου 42 του Νόμου
 172/86 (το οποίο ισχύει στην παρούσα υπόθεση) κατέληξα στο
 συμπέρασμα ότι ούτε στην αίτηση είναι απαραίτητο να επισυνά-
 πτεται αλλά ούτε και στην ακροαματική διαδικασία είναι απα-
 ραίτητο να προσκομίζεται η μαρτυρία για την ενοχή του ζητου-
 μένου προσώπου. Για τους σκοπούς του Άρθρου 42 είναι αρκε-
 35 τό αν η αίτηση και τα στοιχεία που τη συνοδεύουν πληρούν τις
 προϋποθέσεις που θέτει το Άρθρο 42. Στην παρούσα περίπτωση
 η αίτηση και τα στοιχεία που τη συνοδεύουν πληρούν όλες τις
 προϋποθέσεις του Άρθρου 42.”

Και στις σελ. 19-20:

40 “Με βάση τα προαναφερόμενα θεωρώ ότι οι Αιτητές πέτυχαν
 να ικανοποιήσουν το Δικαστήριο α) ότι η Αίτησή τους πληροί
 όλες τις αναγκαίες προϋποθέσεις του Άρθρου 42 του Νόμου
 172/86 και β) ότι οι ισχυριζόμενες πράξεις για τις οποίες ζητεί-
 ται η έκδοση του Καθ’ου η Αίτηση στη Ρωσία, για σκοπούς ποι-

νικής δίωξης, συνιστούν αδικήματα που τιμωρούνται τόσο στη Ρωσία όσο και στην Κύπρο, δυνάμει των αντίστοιχων νομοθετικών προνοιών των δύο χωρών, με ποινές στερητικές της ελευθερίας για τουλάχιστον ένα χρόνο.”

5

Είναι μετά από αυτή την κατάληξη που το πρωτόδικο Δικαστήριο θεώρησε ότι δεν ήταν αναγκαίο να προβεί σε ευρήματα αξιοπιστίας των μαρτύρων.

Από την απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου σαν σύνολο και ιδιαίτερα από τα πιο πάνω αποσπάσματα, γίνεται καθαρό πως το πρωτόδικο Δικαστήριο κατάληξε ότι η Σύμβαση που κυρώθηκε με το Ν. 172/86 στις περιπτώσεις που έχει διαφορά με τον ημεδαπό Ν. 97/70, υπερισχύουν οι πρόνοιες της Σύμβασης αυτής. Επίσης ότι σύμφωνα με τις πρόνοιες του Άρθρου 42(3) του Ν. 172/86, δεν είναι απαραίτητο να επισυνάπτεται στην αίτηση ούτε να προσκομίζεται κατά την ακροαματική διαδικασία, μαρτυρία για την ενοχή του προσώπου του οποίου επιζητείται η έκδοση. Συνεπώς, η μαρτυρία που προσκομίστηκε για τη μη ενοχή του αιτητή ήταν αχρείαστο να αξιολογηθεί μια και η αιτούσα χώρα ικανοποίησε όλες τις προϋποθέσεις του Άρθρου 42.

10

15

20

Η θέση αυτή με βρίσκει σύμφωνο. Το Άρθρο 37 αναφέρεται στα αδικήματα για τα οποία χωρεί έκδοση και το Άρθρο 42 τι πρέπει να περιέχει η γραπτή αίτηση της αιτούσας χώρας για έκδοση του φυγόδικου. Τα στοιχεία αυτά καθορίζονται σαφώς και δεν περιλαμβάνεται σε αυτά η αναγκαιότητα προσκόμισης μαρτυρίας ενοχής του προσώπου του οποίου επιζητείται η έκδοση. Τουναντίον στην παράγραφο 3 αναφέρεται σαφώς ότι η αιτούσα χώρα δεν έχει υποχρέωση να επισυνάψει στην αίτησή της τέτοια μαρτυρία.

25

30

Πέραν τούτου, όπως πολύ ορθά υπόδειξε η δικηγόρος των καθ'ων η αίτηση, η Κυπριακή Δημοκρατία με βάση το Άρθρο 44 δεν μπορούσε να ζητήσει την επισύναψη ή προσκόμιση μιας τέτοιας μαρτυρίας, αλλά μόνο συμπληρωματικές πληροφορίες αν η αίτηση δεν περιείχε τα αναγκαία στοιχεία που καθορίζει το Άρθρο 42, στα οποία δεν περιλαμβάνεται η υποχρέωση επισύναψης ή προσκόμισης μαρτυρίας.

35

Σε αντίθεση με το Ν. 172/86, ο Ν. 97/70 που ρυθμίζει γενικά τις προϋποθέσεις και τη διαδικασία για την έκδοση φυγοδίκων με το Άρθρο 9(5)(α), προνοεί, μεταξύ άλλων, πως το Δικαστήριο θα πρέπει να ικανοποιηθεί στην περίπτωση διωκόμενου προσώπου ότι τα προσκομισθέντα αποδεικτικά στοιχεία είναι επαρκή ώστε να δικαι-

40

ολογούν την παραπομπή του διωκόμενου προσώπου σε δίκη, ως εάν το αδίκημα για το οποίο διώκεται διαπράττετο εντός της δικαιοδοσίας του ημεδαπού Δικαστηρίου. Η επάρκεια της μαρτυρίας κρίνεται με βάση το Άρθρο 94 του Περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου 5 Κεφ. 155 και επομένως η μαρτυρία αυτή θα πρέπει να είναι αποδεκτή μαρτυρία σύμφωνα με τον περί Αποδείξεως Νόμο. Όμως οι πρόνοιες του νόμου αυτού διαφέρουν από τις πρόνοιες του Ν. 172/86, όπου στο Άρθρο 42(3) ρητά αναφέρεται ότι δεν χρειάζεται να επισυναφθεί στην αίτηση μαρτυρία. Επομένως σύμφωνα με το 10 Άρθρο 169 του Συντάγματος οι πρόνοιες του Ν. 172/86 υπερισχύουν του ημεδαπού νόμου. Εξάλλου, το Άρθρο 20 του Ν. 97/70 προνοεί, μεταξύ άλλων, πως οι διατάξεις του, τηρουμένων των αναλογιών, θα τυγχάνουν εφαρμογής στις περιπτώσεις κατά τις οποίες υφίσταται διμερής συμφωνία ή διευθέτηση με ξένο κράτος και την 15 Κυπριακή Δημοκρατία. Παρόμοιο αποδεικτικό υλικό που προνοεί ο Ν. 172/86 είναι και εκείνο που επιζητείται στον περί της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Εκδόσεως Φυγοδίκων (Κυρωτικό) Νόμο του 1970 (Ν. 96/70) και στην υπόθεση *In Re Aladin Fathi El-Bustani* (1991) 1 C.L.R. 736, βεβαιώνεται ότι με την Ευρωπαϊκή Σύμβαση καθορίζονται οι προϋποθέσεις για την έκδοση φυγοδίκων μεταξύ χωρών που προσχώρησαν στην Σύμβαση. Το απαιτούμενο για τους σκοπούς έκδοσης αποδεικτικό υλικό σε αυτές τις χώρες είναι εκείνο που προβλέπεται από τη Σύμβαση και όχι από το Ν. 97/70 που ρυθμίζει γενικά τις προϋποθέσεις και τη διαδικασία για την έκδοση 20 φυγοδικών.

Επίσης στην Πολιτική Έφεση 8969, *In Re Altieri*, ημερ. 23.7.93, στη σελ. 8, αναφέρθηκαν σχετικά με αυτό το θέμα τα ακόλουθα:

30 “Η παράγραφος (α) του εδαφίου (5) του Άρθρου 9 του Νόμου δεν εφαρμόζεται σε περίπτωση αιτήσεως εκδόσεως δυνάμει της Σύμβασης. Εφαρμογή έχουν οι διατάξεις της Σύμβασης. Τα δικαιολογητικά στοιχεία που απαιτεί το Άρθρο 12 της Σύμβασης 35 είναι αρκετά. (Βλ. Άρθρο 9(5)(γ) και 13(3) του Νόμου.)”

Αντίθετα, στις υποθέσεις *In Re Hachem* (1992) 1 Α.Α.Δ. 191 και *In Re Mutke* (1982) 1 C.L.R. 922, το Δικαστήριο αποφάσισε πως 40 χρειάζεται η προσκόμιση επαρκών αποδεικτικών στοιχείων που να δικαιολογούν την παραπομπή του διωκόμενου προσώπου σε δίκη, γιατί η Ευρωπαϊκή Σύμβαση δεν αναφέρει ρητά ότι δεν χρειάζεται μια τέτοια μαρτυρία. Δεν υπήρχε δηλαδή αντίθετη πρόνοια στη Σύμβαση από τη σχετική πρόνοια του Ν. 97/90, που προνοεί για προσκόμιση αποδεικτικών στοιχείων και επομένως σύμφωνα με το

Άρθρο 22 της Σύμβασης, το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι εφαρμόζεται αποκλειστικά η ημεδαπή νομοθεσία, δηλαδή ο Ν. 97/70.

Σαν αποτέλεσμα, ακολούθησε η τροποποίηση του Ν. 95/70 με το Ν. 97/90, με τον οποίο προνοείται ότι σε περίπτωση εκδόσεως φυγοδύκων δυνάμει της Ευρωπαϊκής Σύμβασης, εφαρμόζονται οι διατάξεις της Σύμβασης αντί των διατάξεων της παραγράφου (α) του εδαφίου 5 του Άρθρου 9 του Ν. 95/70. Όμως στο Ν. 172/86 τα πράγματα είναι διαφορετικά, γιατί στο νόμο αυτό υπάρχει ρητή διάταξη στο Άρθρο 42(3) ότι δεν είναι αναγκαία η προσκόμιση μαρτυρίας ενοχής του προσώπου του οποίου επιζητείται η έκδοση.

Κατά συνέπεια, ορθά το πρωτόδικο Δικαστήριο κατάληξε πως δεν ήταν αναγκαία η προσκόμιση μαρτυρίας ενοχής του αιτητή, και ότι εκείνο που ήταν αναγκαίο ήταν να επισυναφθεί στην αίτηση το αποδεικτικό υλικό που προνοείται από το Άρθρο 42. Το υλικό αυτό επισυναφθηκε στην αίτηση και το Δικαστήριο κατάληξε ότι οι πρόνοιες του Άρθρου 42 ικανοποιήθηκαν και οι αιτητές στην πρωτόδικη διαδικασία ικανοποίησαν το βάρος της απόδειξης.

Το γεγονός ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο είπε ότι δεν θα αξιολογούσε τη μαρτυρία και μετά αξιολόγησε τη μαρτυρία των μαρτύρων των αιτητών στην πρωτόδικη διαδικασία, δεν δημιουργεί κανένα πρόβλημα. Η μαρτυρία για τους αιτητές στην πρωτόδικη διαδικασία ήταν τυπική και εκείνο που είχε σημασία ήταν η παρουσίαση του αποδεικτικού υλικού που προνοεί το Άρθρο 42. Το πρωτόδικο Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι το αποδεικτικό υλικό ήταν σύμφωνο με τις πρόνοιες του Άρθρου 42, αλλά προχώρησε και χαρακτήρισε τους μάρτυρες για τους αιτητές στην πρωτόδικη διαδικασία, των οποίων η μαρτυρία ήταν τυπική, σαν μάρτυρες αλήθειας. Αυτό δεν είναι σφάλμα. Ούτε και ήταν σφάλμα γιατί το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν αξιολόγησε τη μαρτυρία που προσκομίστηκε από τον αιτητή περί της μη ενοχής του, γιατί σύμφωνα με το Άρθρο 42 του Ν. 172/86 δεν είναι αναγκαίο να προσκομίζεται μαρτυρία είτε ενοχής είτε μη ενοχής και στην παρούσα περίπτωση η αιτούσα χώρα δεν προσκόμισε μαρτυρία και δεν ήταν υποχρεωμένη σύμφωνα με το Άρθρο 42(3) του Ν. 172/86 να το πράξει. Επομένως η μαρτυρία που προσκομίστηκε από τον αιτητή περί της μη ενοχής του, ορθά έκρινε το πρωτόδικο Δικαστήριο ότι δεν ήταν αναγκαίο να προσκομισθεί. Επίσης, δεν έπρεπε να αξιολογηθεί και ούτε να ενεργήσει επ' αυτής το πρωτόδικο Δικαστήριο. Το μόνο που έπρεπε να πράξει και το έπραξε ήταν να εξετάσει αν οι πρόνοιες του Άρθρου 42 ικανοποιούντο ή όχι. Πέραν τούτου, πρέπει να αναφερθεί πως ακόμα και στις περιπτώσεις που παρουσιάζεται μαρτυρία, το ημεδαπό δικα-

στήριο πρέπει να κρίνει αν η μαρτυρία, που πρέπει να είναι αποδεκτή, είναι επαρκής σύμφωνα με το Άρθρο 94 του Κεφ. 155, και όχι να προβεί σε ευρήματα αξιοπιστίας και να αποφανθεί περί της ενοχής ή μη του διωκόμενου προσώπου.

5

Κατά συνέπεια οι λόγοι 1(α) και 1(β) δεν ευσταθούν και απορρίπτονται.

10

Ο λόγος 1(γ) έχει ως ακολούθως:

15

“(γ) Η εξέταση της όλης διαδικασίας της αίτησης έκδοσής μου υπό του Δικαστηρίου έγινε χωρίς κανένα νομικό βάθος και ή νομικό έρεισμα αφού το Δικαστήριο στα ευρήματά του στις σελίδες 14 και 15 του Τεκμ. 1 αναφέρει ότι εφ’ όσον δεν υπάρχει οποιαδήποτε πρόνοια στον Ν. 172/86 που να καθορίζει τα διαδικαστικά θέματα της αίτησης έκδοσης δεν αποφασίζει οριστικά εάν

20

(α) η εξουσιοδότηση του Υπουργού Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξεως Α.7(1) του Ν. 97/70,

(β) Το Δικαίωμα για HABEAS CORPUS Α.10 του Ν. 97/70, και

25

(γ) Η κοινοποίηση στον Υπουργό Α.10(1) του Ν. 97/70, είναι απαραίτητες προϋποθέσεις της διαδικασίας έκδοσης.

30

Τα ανωτέρω ευρήματα του Δικαστηρίου αφήνουν χωρίς νομικό έρεισμα και βάθος την όλην διαδικασίαν έκδοσης μου και το γεγονός ότι το Δικαστήριο αναφέρει περαιτέρω ότι (χωρίς να αποφασίζω οριστικά, θεωρώ ότι ισχύουν οι διαδικαστικές πρόνοιες του Ν. 97/70, δεν θεραπεύει την Δικαστικήν πλάνην ούτε προσφέρει νομικό βάθος στην διαδικασία που είναι άκυρη και νομικά αστήρικτη και επομένως το Διάταγμα έκδοσης και προφυλάκισης μου είναι συνεπακόλουθα άκυρο. Το Δικαστήριο εν πάση περιπτώσει όφειλε να αποφασίσει οριστικά και Δικαστικά το πιο πάνω θέμα και οποιεσδήποτε αναφορές in abstracto αποτελούν έκδηλη κατάχρησιν εξουσίας.”

40

Ο λόγος αυτός επικεντρώνεται στο μέρος εκείνο της απόφασης του πρωτόδικου Δικαστηρίου που διατυπώνεται στη σελίδα 4 της απόφασης του. Πράγματι το πρωτόδικο Δικαστήριο στο μέρος αυ-

τό διατυπώνει καθαρά τη θέση πως η ουσία της αίτησης ενώπιόν του έπρεπε να κριθεί με βάση τις πρόνοιες του Ν. 172/86. Αναφορικά όμως με τα διαδικαστικά θέματα, όπως είπε, όπως είναι η εξουσιοδότηση που προνοείται από το Άρθρο 7(1) του Ν. 97/70, το δικαίωμα για αίτηση Habeas Corpus και η κοινοποίηση στον Υπουργό, που προνοούνται από το Άρθρο 10(1) του Ν. 97/70 και για τα οποία δεν υπάρχει αντίστοιχη πρόνοια στο Ν. 172/86, χωρίς να αποφασίζει οριστικά το θέμα, θεώρησε για τους σκοπούς της ενώπιον του αίτησης, ότι ισχύουν οι προαναφερόμενες πρόνοιες του Ν. 97/70.

5

10

Είναι για το λόγο ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο άφησε ανοικτό το θέμα της εφαρμογής των προνοιών του Ν. 97/70 και δεν προέβη σε οριστικό εύρημα, που ο δικηγόρος του αιτητή ισχυρίζεται ότι η όλη διαδικασία ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστή στερείται νομικού βάθρου.

15

Δεν συμφωνώ με τις εισηγήσεις του δικηγόρου του αιτητή. Παρόλο που το πρωτόδικο Δικαστήριο άφησε το θέμα της εφαρμογής του Ν. 97/70 ανοικτό, εντούτοις, όπως και ο ίδιος ο Δικαστής στην απόφασή του αναφέρει, εφάρμοσε τις πρόνοιες του Ν. 97/70 και τούτο είναι διάχυτο στην προσβαλλόμενη απόφαση, που δεν χρειάζεται κατά τη γνώμη μου ιδιαίτερη αναφορά. Το γεγονός ότι δεν αποφάσισε οριστικά, αλλά εφάρμοσε, όπως εξάλλου ήταν και ορθό να το πράξει, τις σχετικές πρόνοιες του Ν. 97/70, δεν είναι λόγος ακύρωσης της απόφασης. Τόσο ο Ν. 172/86 όσο και ο Ν. 97/70, ορθά εφαρμόστηκαν από το πρωτόδικο Δικαστήριο. Επομένως ούτε και αυτός ο λόγος ευσταθεί και απορρίπτεται.

20

25

Ο λόγος 1(δ) αφορά την εισηγήση ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο ενήργησε με έκδηλη νομική πλάνη, γιατί έκρινε ότι η αίτηση έκδοσης έπρεπε να γίνει σύμφωνα με τις διατάξεις του Ν. 172/86 μόνο και όχι σύμφωνα με τις διατάξεις οποιουδήποτε άλλου νόμου. Πράγματι στις σελ. 18 και 19 των πρακτικών, το πρωτόδικο Δικαστήριο αναφέρει αυτή τη θέση. Όμως δεν θα πρέπει να εκληφθεί ότι το Δικαστήριο απέκλεισε την εφαρμογή του Ν. 97/70, αφού στην κατάλληλη περίπτωση τον εφάρμοσε. Η τοποθέτηση αυτή του πρωτόδικου Δικαστηρίου δεν στοιχειοθετεί δικαστική πλάνη, δεδομένου ότι όχι μόνο οι πρόνοιες του Ν. 172/86 εφαρμόστηκαν ορθά, αλλά και αυτές του Ν. 97/70.

30

35

40

Ο λόγος 1(ε) που αφορά τον ισχυρισμό ότι είναι αναιτιολόγητο το εύρημα του πρωτόδικου Δικαστηρίου, ότι ικανοποιήθηκε το βάρος της απόδειξης και ότι το εύρημα αυτό συγκρούεται με τη θέση ότι δεν χρειάζόταν η προσκόμιση μαρτυρίας προς απόδειξη της ενο-

χής του αιτητή, έχουν απαντηθεί. Θα αναφέρω μόνο ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο με την έκφραση αυτή, εννοούσε ότι ήταν αναγκαίο να γίνει και να προσκομιστεί στο Δικαστήριο σύμφωνα με το Ν. 172/86 και το Ν. 97/70, εκπληρώθηκε. Ο λόγος αυτός απορρίπτεται.

5

Ο λόγος 1(ζ) έχει ως ακολούθως:

“(ζ) Η εξουσιοδότηση του Υπουργού Δικαιοσύνης και Δημοσίας Τάξεως, Τεκμ. 2, εξεδόθη παράνομα και αυθαίρετα καθ’ότι σύμφωνα με το Άρθρο 72(α) του Νόμου 97/70 η αποστολείσα μέσω της Διπλωματικής οδού Αίτησις εκδόσεως μου θα έπρεπε να συμπεριλαμβάνει έγκυρον ένταλμα σύλληψεως μου εκδοθέντος εις την Αιτήτριαν Χώραν. Το έγγραφον το οποίον εθεωρήθη από τον Υπουργό και από το Δικαστήριο ως έγκυρον κατ’ ουσίαν ούτε κατά τύπον ένταλμα σύλληψης και ούτε είναι δεόντως κεκρωμένον από την Αιτήτριαν Χώραν.

10

15

20

25

Συγκεκριμένα το παρουσιαζόμενο υπό των καθ’ων η αίτηση ως ένταλμα σύλληψεως μου (Τεκμ. 3Α) αποτελεί κατ’ουσίαν απόφασιν δια επιβολήν ποινής και φέρει τον ίδιον τίτλον και δεν μπορεί να εκληφθεί κατ’ ουδένα τρόπον ως ένταλμα σύλληψης. Η νομική πλάνη του Δικαστηρίου εμφανίζεται στη σελίδα 16 του Τεκμ. 1 όπου το Δικαστήριο έκρινε δικαστικά ότι το Τεκμ. 3Α αποτελούσε έγκυρο ένταλμα σύλληψης μου.

30

Η Δικαστική πλάνη είναι έκδηλη στην όψη του εγγράφου Τεκμ. 3Α και επομένως η εξουσιοδότηση του Υπουργού και η ακολουθηθείσα διαδικασία εκδόσεως μου καθίσταται άνευ νομικού ερείσματος και άκυρες και συνεπακόλουθα το Διάταγμα έκδοσης και προφυλάκισης μου είναι επίσης άκυρα.”

35

40

Ούτε και αυτός ο λόγος ευσταθεί. Από το σχετικό ένταλμα σύλληψης που είναι το Τεκμήριο 3Α που επισυνάπτεται στην παρούσα αίτηση, φαίνεται καθαρά για ποιο σκοπό κατηγορείται ο αιτητής στην αιτούσα χώρα και τα γεγονότα που στοιχειοθετούν την ποινική δίωξή του. Επίσης αναφέρεται ότι εκκρεμεί εναντίον του η ποινική υπόθεση Αρ. 117412, διατυπώνεται το αδίκημα για το οποίο κατηγορείται και επειδή κρύφτηκε από τα όργανα της ανάκρισης με σκοπό την αποφυγή της ποινικής δίωξης για τα όσα διέπραξε, του επιβλήθηκε ποινή προστίμου και γίνεται εισήγηση να τεθεί υπό κράτηση. Η εισήγηση αυτή του αντισυνταγματάρχη δικαιοσύνης, εγκρί-

θηκε από το Βοηθό Εισαγγελέα της περιοχής Μόσχας. Ούτε ο αιτητής ούτε ο δικηγόρος του με απλούς ισχυρισμούς, που παραμένουν ατεκμηριώτοι, δεν μπορούν να ανατρέψουν το τεκμήριο της νομιμότητας του εντάλματος συλλήψεως και ούτε ευσταθεί ο ισχυρισμός ότι δεν εκκρεμεί ποινική δίωξη εναντίον του αιτητή. Τουναντίον, από το Τεκμήριο 3Α φαίνεται καθαρά το αντίθετο. Ακόμα και ο αριθμός της ποινικής υπόθεσης αναφέρεται στο τεκμήριο αυτό. 5

Επομένως ο λόγος 1(ζ) απορρίπτεται. Επίσης απορρίπτεται και ο λόγος 1(η) που αφορά τον ισχυρισμό ότι ο αιτητής δεν είναι διωκόμενο πρόσωπο. Ο λόγος αυτός καλύφθηκε από τα πιο πάνω αναφερθέντα. Εν πάση περιπτώσει, σύμφωνα με το Άρθρο 42(2) του Ν. 172/86, δεν είναι αναγκαίο να έχει κατηγορηθεί το πρόσωπο του οποίου επιζητείται η έκδοση, αλλά είναι αρκετό, αν υπάρχει ένταλμα σύλλήψεως εναντίον του. Επίσης σύμφωνα με το Άρθρο 37(1), τα πρόσωπα αυτά ζητούνται για σκοπούς ποινικής δίωξης και δεν γίνεται αναφορά στο Άρθρο αυτό ότι πρέπει να είναι διωκόμενα πρόσωπα, όπως ορθά παρατηρεί το πρωτόδικο Δικαστήριο στη σελ. 19 της απόφασής του και ορθά εισηγείται η δικηγόρος των καθ'ων η αίτηση. 10
15
20

Ο δικηγόρος του αιτητή ήγειρε και άλλους λόγους που δεν καλύπτονται από τους λόγους που αναφέρονται στην ένορκη δήλωση του αιτητή, που υποστηρίζει την αίτηση. Με τους λόγους αυτούς δεν θα ασχοληθώ, θα περιοριστώ μόνο να πω ότι δεν ευσταθούν ούτε και αυτοί. Το πρωτόδικο Δικαστήριο έλαβε υπόψη του όλα εκείνα τα στοιχεία που έπρεπε να λάβει υπόψη του, εφάρμοσε ορθά το νόμο και κατάληξε σε ορθά συμπεράσματα. Δεν υπήρξε ούτε πλάνη, ούτε υπέρβαση εξουσίας. Η πρωτόδικη απόφαση είναι απόλυτα ορθή και νόμιμη. 25
30

Για όλους τους πιο πάνω λόγους, η αίτηση απορρίπτεται με έξοδα εις βάρος του αιτητή. Τα έξοδα να υπολογιστούν από τον Πρωτοκόλλητή και να εγκριθούν από το Δικαστήριο. 35

Η αίτηση απορρίπτεται με έξοδα.